ଘପୁ ଯାଦବ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ବନାମ

ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ

ଫେବୃଆରୀ 17, 2003

[ଶିବରାଜ ଭି. ପାଟିଲ୍ ଏବଂ ଅରିଜିତ୍ ପଶାୟତ୍, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତା, 1860; ଧାରା 148, 149, ଧାରା 300 ର ବ୍ୟତିକ୍ରମ 4:

ଆକସ୍ମିକ କଳହରୁ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା ଆଘାତ ଯୋଗୁଁ ମୃତକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଥିଲା—ବିଚାରଣ ଅଦାଲତ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଧାରା 149 ସହ ପଠିତ ଧାରା 300 ଅଧୀନରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ—ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କାୟମ ରଖାଯାଇଥିଲା—ଅପିଲରେ, ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଗଲା: ଯଦିଓ ଗୋଟିଏ ଆଘାତ ଗୁରୁତର ପ୍ରକୃତିର ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇଥିଲା, ତଥାପି ମୃତକ ଅସହାୟ ଅବସ୍ଥାରେ ଥିବା ସମୟରେ ଆଘାତ କରାଯାଇଥିବା ନେଇ କୌଣସି ତଥ୍ୟ-ପ୍ରମାଣ ନାହିଁ—ଏହା ବ୍ୟତୀତ ପ୍ରହାରଗୁଡ଼ିକ ଏଣେତେଣେ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଅଭିଯୁକ୍ତମାନେ ମୃତକଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ଆସିଥିଲେ ବୋଲି ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷରୁ କୁହାଯାଇନଥିଲା—ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତି ଅନୁଯାୟୀ, ଏପରି ଆଘାତ ପହଞ୍ଚାଇବାକୁ ନୃଶଂସ କିମ୍ବା ଅସ୍ୱାଭାବିକ ପ୍ରକାରର ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ବରଂ ଆକସ୍ମିକ କଳହ ଯୋଗୁଁ କ୍ରୋଧର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଏହା କରାଯାଇଥିଲା— ଫଳତଃ, ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 300 ର ବ୍ୟତିକ୍ରମ IV ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେଲା—ଦୋଷସାବ୍ୟସ୍ତ ଓ ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ ସେହି ଅନୁସାରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରାଗଲା ।

ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 300 ର ବ୍ୟତିକ୍ରମ I ଏବଂ IV – ଏହି ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟରେ ପାର୍ଥକ୍ୟ – ଆଲୋଚନା କରାଗଲା ।

ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷ ଅନୁଯାୟୀ, ବିବାଦୀୟ ଜମିରେ ଗଛ କାଟିବାକୁ ନେଇ ଗୋଟିଏ ପଟେ ମୃତକ, ତାଙ୍କ ଭାଇ (P.W. 2) ଏବଂ ପିତା (P.W. 1) ଏବଂ ଅନ୍ୟପଟେ ଅଭିଯୁକ୍ତ, ତାଙ୍କର ତିନି ପୁଅ ଏବଂ ପୁତୁରାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପାଟିତୁଣ୍ଡ ହୋଇଥିଲା । ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ମୃତକଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଭାଇ ଓ ପିତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଧମକ ଦେଇଥିଲେ । ମୃତକଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ଅଭିଯୋଗ ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ମୃତକଙ୍କୁ ଆହାତ ଅବସ୍ଥାରେ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ଭର୍ତ୍ତି

କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଠାରେ ତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଘୋଷଣା ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିଲା । ପରଦିନ ସେ ଆଘାତ ଯୋଗୁଁ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ ।

ବିଚାରଣ ଅଦାଲତ ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 149 ସହ ପଠିତ ଧାରା 148 ଏବଂ 302 ଅଧୀନରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରି ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଅପିଲରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦୋଷସାବ୍ୟସ୍ତ ଏବଂ ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ କାୟମ ରଖିଥିଲେ । ସେଥିପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ଅପିଲ ଦାୟର କରାଯାଇଛି ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯେହେତୁ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମୃତକଙ୍କୁ କରାଯାଇଥିବା ଆଘାତ ପୂର୍ବପ୍ରସ୍ତୁତି ଏବଂ ନୃଶଂସ ମନୋଭାବ ବିନା ଏକ ଆକସ୍ମିକ କଳହ ଚାଲିଥିବା ବେଳେ ହୋଇଥିଲା, ତେଣୁ ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 300 ର ବ୍ୟତିକ୍ରମ IV ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେଉଥିଲା ।

ଅପିଲକୁ ଆଂଶିକ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରି, ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ:

1.1. କୌଣସି ମାମଲାକୁ ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 300 ର ବ୍ୟତିକ୍ରମ 4 ଅଧୀନକୁ ଆଣିବା ପାଇଁ ସେଥିରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ସମସ୍ତ ଉପାଦାନ ବିଦ୍ୟମାନ ଥିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 300 ର ବ୍ୟତିକ୍ରମ 4 ରେ ବ୍ୟବହୃତ 'ଲଢ଼େଇ' ଶବ୍ଦଟି ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାରେ ସଂଜ୍ଞାୟିତ ହୋଇନାହିଁ । ଲଢ଼େଇ ପାଇଁ ଦୁଇଜଣଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ଥାଏ । କ୍ରୋଧର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହେବା ପାଇଁ କ୍ରୋଧ ଶାନ୍ତ ହେବାକୁ କୌଣସି ସମୟ ନ ମିଳିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଲଢ଼େଇ ହେଉଛି ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ସହିତ କିମ୍ବା ବିନା ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ରରେ ଦୁଇ କିମ୍ବା ତତୋଧିକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସଂଗ୍ରାମ । ଆକସ୍ମିକ କଳହ କାହାକୁ କୁହାଯିବ ସେ ନେଇ କୌଣସି ସାଧାରଣ ନିୟମ ପ୍ରତିପାଦନ କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଏହା ଏକ ତଥ୍ୟଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ଏବଂ କଳହଟି ଆକସ୍ମିକ ଥିଲା କି ନୁହେଁ ତାହା ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାମଲାର ପ୍ରମାଣିତ ତଥ୍ୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ବ୍ୟତିକ୍ରମ 4 ର ପ୍ରୟୋଗ ପାଇଁ, କେବଳ ଏକ ଆକସ୍ମିକ କଳହ ଥିଲା ଏବଂ କୌଣସି ପୂର୍ବପ୍ରସ୍ତୁତି ନଥିଲା ବୋଲି ଦର୍ଶାଇବା ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯେ ଅପରାଧୀ କୌଣସି ଅନୁଚିତ ଫାଇଦା ନେଇନାହିଁ କିମ୍ବା ନୃଶଂସ କିମ୍ବା ଅସ୍ୱାଭାବିକ ଉପାୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିନାହିଁ । ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ବ୍ୟବହୃତ 'ଅନୁଚିତ ଫାଇଦା' ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଅର୍ଥ ହେଉଛି 'ଅସାଧୁ/ଅସଙ୍ଗତ ଫାଇଦା' ।

1.2. ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ସାତୋଟି ଆଘାତ ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ ଆଘାତ ସଂଖ୍ୟା 2 ଟି ଗୁରୁତର ପ୍ରକୃତିର ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ସାଧାରଣ ପରିସ୍ଥିତିରେ ମୃତକଙ୍କ

ମୃତ୍ୟୁ ଘଟାଇବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା । ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଆଘାତ କରିବା ଏବଂ ସେହି ଆଘାତଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରକୃତି ଅଭିଯୁକ୍ତ ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ପ୍ରମାଣିତ କରେ, କିନ୍ତୁ ଏପରି ଆଘାତ ପହଞ୍ଚାଇବାକୁ ନୃଶଂସ କିମ୍ବା ଅସ୍ୱାଭାବିକ ପ୍ରକାରର ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆଘାତ ହେବା ପରେ ଆହାତ ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣକ ତଳେ ପଡ଼ିଯାଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ତା'ପରେ ସେ ଅସହାୟ ଅବସ୍ଥାରେ ଥିବା ସମୟରେ କୌଣସି ଆଘାତ କରାଯାଇଥିଲା ବୋଲି ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ କୌଣସି ତଥ୍ୟ-ପ୍ରମାଣ ନାହିଁ । ପ୍ରହାରଗୁଡ଼ିକ ଏଣେତେଣେ କରାଯାଇଥିଲା । ପୂର୍ବରୁ ହୋଇଥିବା ପାଟିତୁଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ କେବଳ ମୌଖିକ ଥିଲା, ଶାରୀରିକ ନୁହେଁ । ଅଭିଯୁକ୍ତ ଅପିଲକାରୀମାନେ ମୃତକଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କରିବା ପାଇଁ ସଶସ୍ତ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ଆସିଥିଲେ ବୋଲି ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷର କଥନ ନୁହେଁ । ଏଥିରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଜଣାପଡୁଛି ଯେ ଏକ ଆକସ୍ମିକ କଳହ ଓ ତା'ପରେ ହୋଇଥିବା ଲଢ଼େଇ ଯୋଗୁଁ କ୍ରୋଧର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ମୃତକଙ୍କୁ ଆଘାତ ପହଞ୍ଚାଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ନୃଶଂସ କିମ୍ବା ଅସ୍ୱାଭାବିକ ଉପାୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିନଥିଲେ । ସେପରି ସ୍ଥଳେ, ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 300 ର ବ୍ୟତିକ୍ରମ 4 ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ ।

ଫୌଜଦାରୀ ଅପିଲୀୟ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର: ଫୌଜଦାରୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 229/2003 ।

ଫୌଜଦାରୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 718/1989 ରେ ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ 18.04.2001 ତାରିଖରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଏଲ୍.ଏନ୍. ଗୁପ୍ତା ।

ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଆର୍.ପି. ଗୁପ୍ତା, ସୁଶ୍ରୀ କାମାକ୍ଷୀ ଏସ୍. ମେହେଲୱାଲ୍, ସଞ୍ଜୀବ କୁମାର ଏବଂ ସୁଶ୍ରୀ ବିନୀତା ମେହେରା ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ **ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଅରିଜିତ୍ ପଶାୟତଙ୍କ** ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଅନୁମତି ମଞ୍ଜୁର କରାଗଲା ।

ଅପିଲକାରୀମାନେ (ଏହାପରେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ନାମ ଅନୁସାରେ 'ଅଭିଯୁକ୍ତ' ଭାବରେ ସମ୍ବୋଧିତ) ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ 18.04.2001 ତାରିଖର ରାୟର ବୈଧତା ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇଛନ୍ତି, ଯେଉଁଥିରେ ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତା, 1860 (ସଂକ୍ଷେପରେ 'ଆଇପିସି') ର ଧାରା 149 ସହ ପଠିତ ଧାରା 148 ଏବଂ 302 ଅଧୀନରେ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଅପରାଧ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ଦୋଷସାବ୍ୟସ୍ତତା ଏବଂ ଯଥାକ୍ରମେ ତିନି ବର୍ଷର ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡ ଓ 2,000

ଟଙ୍କା ଜୋରିମାନା (ଅନାଦେୟ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରାବଧାନ ସହ) ଏବଂ ଆଜୀବନ କାରାଦଣ୍ଡ ଓ 5,000 ଟଙ୍କା ଜୋରିମାନା (ଅନାଦେୟ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରାବଧାନ ସହ) କୁ କାୟମ ରଖାଯାଇଥିଲା ।

ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷ ଦ୍ୱାରା ବର୍ଣ୍ଣିତ ତଥ୍ୟଗତ ଘଟଣାକ୍ରମ ମୁଖ୍ୟତଃ ନିମ୍ନରୂପ ଅଟେ:

ଲେଖରାମ (P.W.-2) ଏବଂ ଗୋପାଳ (ଏହାପରେ 'ମୃତକ' ଭାବରେ ସମ୍ବୋଧିତ) ରାମଲାଲଙ୍କ (P.W.-1) ଦୁଇ ପୁଅ ଥିଲେ । ଅଭିଯୁକ୍ତ ଘପୁ ଯାଦବ ହେଉଛନ୍ତି ଅଭିଯୁକ୍ତ ଜାନକୁ, କେୱଲ ଏବଂ ମଙ୍ଗଳ ସିଂହଙ୍କ ପିତା । ଅଭିଯୁକ୍ତ ସୁନ୍ଦର ହେଉଛନ୍ତି ଅଭିଯୁକ୍ତ ଘପୁଙ୍କ ପୁତୁରା । ମୃତକ, ସାକ୍ଷୀମାନେ ଏବଂ ଅଭିଯୁକ୍ତମାନେ ଏକା ଗ୍ରାମର ଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜମି ବିବାଦ ଥିଲା । ରାମଲାଲଙ୍କ (P.W.-1) ଅନୁରୋଧ କ୍ରମେ ରାଜସ୍ୱ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜମି ମାପଚୁପ କରାଯାଇଥିଲା । ଉକ୍ତ ମାପଚୁପ ଆଧାରରେ ଜଣାପଡ଼ିଥିଲା ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ମଙ୍ଗଳ ସିଂହଙ୍କ ମାଲିକାନାରେ ଥିବା ଜମିଟି ରାମଲାଲଙ୍କ (P.W.-1) ଦଖଲରେ ଥିଲା ଏବଂ ଉକ୍ତ ଜମି ଉପରେ ଗୋଟିଏ କୋଳି ଗଛ ଥିଲା । ଯଦିଓ ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ଗଛଟି ରାମଲାଲଙ୍କ ଦଖଲରେ ଥିଲା, ମାପଚୁପ ପରେ ସେ ଏହାର ଦଖଲ ଛାଡ଼ିଦେଇଥିଲେ । ଘଟଣାର ଗୋଟିଏ ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ରାମଲାଲଙ୍କ (P.W.-1) ପରିବାର ଲୋକେ ଉକ୍ତ ଗଛଟିକୁ କାଟି ଦେଇଥିଲେ, ଯାହାକୁ ନେଇ ମୃତକଙ୍କର ଅଭିଯୁକ୍ତମାନଙ୍କ ସହ ପାଟିତୁଣ୍ଡ ହୋଇଥିଲା । ଘଟଣା ଦିନ ଅର୍ଥାତ 09.06.1986 ତାରିଖରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ସହିତ ମୃତକ, ତାଙ୍କ ଭାଇ ଲେଖରାମ ଏବଂ ପିତା ରାମଲାଲଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପାଟିତୁଣ୍ଡ ହୋଇଥିଲା । ଅଭିଯୁକ୍ତ ଜାନକୁ ମୃତକଙ୍କୁ ପଚାରିଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ଗଛଟିକୁ କାହିଁକି କାଟୁଛନ୍ତି । ଲେଖରାମ ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଗଛଟି ସେମାନଙ୍କର ଥିବାରୁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ପରିବାର ଲୋକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲଗାଯାଇଥିବାରୁ ଘଟଣାର ତିନି ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ଏହାକୁ କଟାଯାଇଥିଲା । ମୃତକ ଦାବି କରିଥିଲେ ଯେ ସେ ଗଛ କାଟିନଥିଲେ । ଏହାଯୋଗୁଁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପାଟିତୁଣ୍ଡ ଏବଂ ଠେଲାପେଲା ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ମୃତକଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କରିଥିଲେ, ଯାହା ଫଳରେ ତାଙ୍କ ଗୋଡ଼ ଭାଙ୍ଗିଯାଇଥିଲା । ରାମଲାଲ ଏବଂ ଲେଖରାମ ତାଙ୍କୁ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ଯିବାରୁ ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଭୟଭୀତ କରାଇବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେମାନଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଗୋଡ଼ାଇଥିଲେ । ରାମଲାଲ ଏବଂ ଲେଖରାମ ଘଟଣାସ୍ଥଳରୁ ଖସି ପଳାଇଥିଲେ ଏବଂ ପରେ ଅନ୍ୟ ଗ୍ରାମବାସୀଙ୍କ ସହ ଫେରିଥିଲେ । ସେମାନେ ମୃତକଙ୍କୁ, ଯିଏ ସେତେବେଳେ ଶେଷ ନିଶ୍ୱାସ ନେଉଥିଲେ, ଏକ ଖଟରେ ମହାରାଜପୁର ଥାନାକୁ ନେଇଯାଇଥିଲେ । ମୃତକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରାତି ୫:45 ରେ ପୋଲିସକୁ ସୂଚନା ଦିଆଯାଇଥିଲା । ତାଙ୍କୁ ଚିକିତ୍ସା ପାଇଁ ପଠାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଡାକ୍ତର ଆର୍.କେ. ଚତୁର୍ବେଦୀ (P.W.-3) ତାଙ୍କର ପରୀକ୍ଷା କରିଥିଲେ । ପରୀକ୍ଷା କରିବା ପରେ ସେ ତାଙ୍କ ଶରୀରରେ 7 ଟି ଆଘାତ ପାଇଥିଲେ । ତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଘୋଷଣା ଲିପିବଦ୍ଧ

କରାଯାଇଥିଲା । ପରେ, 10.06.1986 ରାତି 2:00 ଟା ସମୟରେ ମୃତକ ଶେଷ ନିଶ୍ୱାସ ତ୍ୟାଗ କରିଥିଲେ । ଡାକ୍ତର ଚତୁର୍ବେଦୀ ମୃତ୍ୟୁ ସମ୍ପର୍କରେ ଥାନାକୁ ସୂଚନା ପଠାଇଥିଲେ । ଯଦିଓ ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 307 ଅଧୀନରେ ମାମଲା ରୁଜୁ ହୋଇଥିଲା, ପରେ ଏହାକୁ ଧାରା 302 ଅଧୀନକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇଥିଲା । ଡାକ୍ତର ଡି.ଏନ୍. ଅଧିକାରୀ (P.W.-6) ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶବ ବ୍ୟବଚ୍ଛେଦ କରାଯାଇଥିଲା । ତଦନ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ପରେ ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 149 ସହ ପଠିତ ଧାରା 147, 148 ଏବଂ 302 ଅଧୀନରେ ଅଭିଯୋଗପତ୍ର ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । ମାମଲାଟିକୁ ଦୌରା ଅଦାଲତକୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଶେଷରେ ଧାରା 149 ସହ ପଠିତ ଧାରା 148 ଏବଂ 302 ଅଧୀନରେ ଅଭିଯୋଗ ଫର୍ଦ୍ଦ ଗଠନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ନିଜକୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ବୋଲି ଦାବି କରିଥିଲେ ଏବଂ ମିଥ୍ୟାରେ ଫସାଯାଇଛି ବୋଲି କହିଥିଲେ ।

ଅଭିଲେଖରେ ଥିବା ସାକ୍ଷ୍ୟପ୍ରମାଣକୁ ବିଚାର କରି, ବିଚାରଣ ଅଦାଲତ ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ପୂର୍ବୋକ୍ତ ମତେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରି ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ ଯେ, ଦୁଇଜଣ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଦର୍ଶୀ ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ବ୍ୟତୀତ, ଡାକ୍ତର ଚତୁର୍ବେଦୀ (P.W.-3) ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିବା ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଘୋଷଣା (ପ୍ରଦର୍ଶନୀ P-1) ଉପରେ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଭର କରାଯାଇଥିଲା । ଅପିଲରେ, ଦୋଷସାବ୍ୟସ୍ତତା ଏବଂ ତାହାର ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ କାୟମ ରଖାଯାଇଥିଲା ।

ଯଦିଓ, ଅପିଲ ସମର୍ଥନରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଲିପିବଦ୍ଧ ନିଷ୍କର୍ଷଗୁଡ଼ିକୁ ବିରୋଧ କରିଥିଲେ, ଶେଷରେ ସେ ଅପରାଧର ପ୍ରକୃତି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରଶ୍ନ ମଧ୍ୟରେ ନିଜର ଯୁକ୍ତିକୁ ସୀମିତ ରଖିଥିଲେ । ସେ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ ଯଦି ଲିପିବଦ୍ଧ ତଥ୍ୟଗତ ନିଷ୍କର୍ଷଗୁଡ଼ିକ କାୟମ ରହେ, ତେବେ ଧାରା 148 ଏବଂ 149 ର ପ୍ରୟୋଗ ହେବ । ଆମ ମତରେ, ଏହି ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଅଟେ କାରଣ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସାକ୍ଷ୍ୟପ୍ରମାଣର ବିସ୍ତୃତ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରି ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଅପରାଧୀ ବୋଲି ନିଷ୍କର୍ଷ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ଥିଲା ଯେ ମୃତକଙ୍କୁ ହୋଇଥିବା ଆଘାତଗୁଡ଼ିକ ପୂର୍ବପ୍ରସ୍ତୁତି ବିନା ଏବଂ ନୃଶଂସ ମନୋଭାବ ବିନା ଏକ ଆକସ୍ମିକ କଳହ ସମୟରେ ହୋଇଥିଲା, ତେଣୁ ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 302 ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନଥିଲା । ତାଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷର କଥନକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରାଗଲେ ମଧ୍ୟ ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର

ଧାରା 302 ଲାଗୁ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଏବଂ ଧାରା 300 ର ବ୍ୟତିକ୍ରମ 4 ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ ।

ଏହାର ଉତ୍ତରରେ, ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ ପକ୍ଷରୁ ଉପସ୍ଥିତ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା କହିଥିଲେ ଯେ ଏହା ଏପରି ଏକ ମାମଲା ଯେଉଁଥିରେ ଧାରା 302 ର ସ୍ପଷ୍ଟ ପ୍ରୟୋଗ ରହିଛି, ଏବଂ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକ ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 148 ଏବଂ 149 ସହିତ ଏହାକୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଲାଗୁ କରିଛନ୍ତି ।

ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 300 ର ବ୍ୟତିକ୍ରମ 4 ର ପ୍ରଯୁଜ୍ୟତା ସମ୍ପର୍କରେ। ଏହାର ପ୍ରୟୋଗ ପାଇଁ ଏହା ପ୍ରମାଣିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ଅପରାଧୀ କୌଣସି ଅନୁଚିତ ଫାଇଦା ନ ନେଇ ଏବଂ ନୃଶଂସ କିମ୍ବା ଅସ୍ୱାଭାବିକ ଉପାୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ ନକରି, ଆକସ୍ମିକ କଳହ ଯୋଗୁଁ କ୍ରୋଧର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଏକ ଆକସ୍ମିକ ଲଢ଼େଇରେ ପୂର୍ବପ୍ରସ୍ତୁତି ବିନା ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ ।

ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 300 ର ଚତୁର୍ଥ ବ୍ୟତିକ୍ରମଟି ଆକସ୍ମିକ ଲଢ଼େଇରେ କରାଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରେ । ଉକ୍ତ ବ୍ୟତିକ୍ରମଟି ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷର ଏପରି କଥନ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଯାହା ପ୍ରଥମ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଅଧୀନରେ ଆସି ନଥାଏ, ଯାହା ପରେ ଏହାର ସ୍ଥାନ ଅଧିକ ସମୀଚୀନ ହୋଇଥାନ୍ତା । ଏହି ବ୍ୟତିକ୍ରମଟି ସମାନ ନୀତି ଉପରେ ଆଧାରିତ, କାରଣ ଉଭୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପୂର୍ବପ୍ରସ୍ତୁତିର ଅଭାବ ଥାଏ । କିନ୍ତୁ, ବ୍ୟତିକ୍ରମ 1 କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେଉଁଠି ଆତ୍ମ-ନିୟନ୍ତ୍ରଣର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଲୋପ ଘଟିଥାଏ, ବ୍ୟତିକ୍ରମ 4 କ୍ଷେତ୍ରରେ କେବଳ ସେହି ପରିମାଣର କ୍ରୋଧର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହେବା ଥାଏ ଯାହା ମଣିଷର ସୁସ୍ଥ ବିଚାରବୁଦ୍ଧିକୁ ଆଚ୍ଛାଦିତ କରିଦିଏ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଏପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଏ ଯାହା ସେମାନେ ଅନ୍ୟଥା କରିନଥାନ୍ତେ । ବ୍ୟତିକ୍ରମ 1 ପରି ବ୍ୟତିକ୍ରମ 4 ରେ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତେଜନା ଥାଏ; କିନ୍ତୁ କରାଯାଇଥିବା ଆଘାତ ସେହି ଉତ୍ତେଜନାର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପରିଣାମ ନୁହେଁ । ବାସ୍ତବରେ, ବ୍ୟତିକ୍ରମ 4 ଏପରି ମାମଲାଗୁଡ଼ିକ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଯେଉଁଥିରେ ବିବାଦର ଆରମ୍ଭରେ କିମ୍ବା ଯେକୌଣସି ଉପାୟରେ କଳହର ସୂତ୍ରପାତ ହୋଇଥାଉ ନା କାହିଁକି, ପ୍ରହାର କରାଯାଇଥାଇପାରେ କିମ୍ବା କିଛି ଉତ୍ତେଜନା ଦିଆଯାଇଥାଇପାରେ, ତଥାପି ଉଭୟ ପକ୍ଷର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆଚରଣ ସେମାନଙ୍କୁ ଦୋଷ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସମାନ ସ୍ତରରେ ରଖିଥାଏ । ଏକ 'ଆକସ୍ମିକ ଲଢ଼େଇ' ପାରସ୍ପରିକ ଉତ୍ତେଜନା ଏବଂ ଉଭୟ ପକ୍ଷରୁ ପ୍ରହାରକୁ ସୂଚିତ କରେ । ତେଣୁ କରାଯାଇଥିବା ନରହତ୍ୟା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଏକତରଫା ଉତ୍ତେଜନା ଯୋଗୁଁ ହୋଇଛି ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କିମ୍ବା ଏପରି ମାମଲାରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୋଷ ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷ ଉପରେ ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । କାରଣ ଯଦି ତାହା ହୋଇଥାନ୍ତା, ତେବେ

ଅଧିକ ସମୀଚୀନ ଭାବେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେଉଥିବା ବ୍ୟତିକ୍ରମଟି ଲାଗୁ ହୋଇଥାନ୍ତା, ଯଥା ବ୍ୟତିକ୍ରମ-1। ଲଢ଼େଇ କରିବା ପାଇଁ ପୂର୍ବରୁ କୌଣସି ବିଚାର-ବିମର୍ଶ କିମ୍ବା ସଂକଳ୍ପ ନଥାଏ । ହଠାତ୍ ଏକ ଲଢ଼େଇ ଘଟିଥାଏ, ଯାହା ପାଇଁ ଉଭୟ ପକ୍ଷ କମ୍ ବା ବେଶୀ ଦାୟୀ ଥାଆନ୍ତି । ଏହା ହୋଇପାରେ ଯେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ଯରୁ ଜଣେ ଏହା ଆରମ୍ଭ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଯଦି ଅନ୍ୟ ଜଣକ ନିଜ ଆଚରଣ ଦ୍ଵାରା ଏହାକୁ ଅଧିକ ଜଟିଳ/ଉଗ୍ର କରିନଥାନ୍ତେ, ତେବେ ଏହା ଏପରି ଗମ୍ଭୀର ରୂପ ନେଇନଥାନ୍ତା । ସେତେବେଳେ ପାରସ୍ପରିକ ଉତ୍ତେଜନା ଏବଂ ଉଗ୍ରତା ଥାଏ, ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲଢୁଆ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦୋଷର ଅଂଶ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା କଠିନ ହୋଇଥାଏ । ବ୍ୟତିକ୍ରମ 4 ର ସହାୟତା ନିଆଯାଇପାରିବ ଯଦି ମୃତ୍ୟୁ ଘଟାଯାଇଥାଏ (a) ପୂର୍ବପ୍ରସ୍ତୁତି ବିନା, (b) ଏକ ଆକସ୍ମିକ ଲଢ଼େଇରେ; (c) ଅପରାଧୀ କୌଣସି ଅନୁଚିତ ଫାଇଦା ନ ନେଇ କିମ୍ବା ନୃଶଂସ କିମ୍ବା ଅସ୍ଵାଭାବିକ ଉପାୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ ନକରି; ଏବଂ (d) ଲଢ଼େଇଟି ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସହିତ ହୋଇଥିବା ଆବଶ୍ୟକ । କୌଣସି ମାମଲାକୁ ବ୍ୟତିକ୍ରମ 4 ଅଧୀନକୁ ଆଣିବା ପାଇଁ ସେଥିରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ସମସ୍ତ ଉପାଦାନ ବିଦ୍ୟମାନ ଥିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ ଯେ ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 300 ର ବ୍ୟତିକ୍ରମ 4 ରେ ବ୍ୟବହୃତ 'ଲଢ଼େଇ' ଶବ୍ଦଟି ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାରେ ସଂଜ୍ଞାୟିତ ହୋଇନାହିଁ । ଲଢ଼େଇ ପାଇଁ ଦୁଇଜଣଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ଥାଏ । କ୍ରୋଧର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହେବା ପାଇଁ କ୍ରୋଧ ଶାନ୍ତ ହେବାକୁ କୌଣସି ସମୟ ନ ମିଳିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଏହି ମାମଲାରେ, ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ହୋଇଥିବା ମୌଖିକ ପାଟିତୁଣ୍ଡ ଯୋଗୁଁ ଉଭୟ ପକ୍ଷ ଅତ୍ୟନ୍ତ କ୍ରୋଧାନ୍ୱିତ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲେ । ଲଢ଼େଇ ହେଉଛି ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ସହିତ କିମ୍ବା ବିନା ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ରରେ ଦୁଇ କିମ୍ବା ତତୋଧିକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସଂଗ୍ରାମ । ଆକସ୍ମିକ କଳହ କାହାକୁ କୁହାଯିବ ସେ ନେଇ କୌଣସି ସାଧାରଣ ନିୟମ ପ୍ରତିପାଦନ କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଏହା ଏକ ତଥ୍ୟଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ଏବଂ କଳହଟି ଆକସ୍ମିକ ଥିଲା କି ନୁହେଁ ତାହା ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାମଲାର ପ୍ରମାଣିତ ତଥ୍ୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ବ୍ୟତିକ୍ରମ 4 ର ପ୍ରଯୋଗ ପାଇଁ, କେବଳ ଏକ ଆକସ୍ମିକ କଳହ ଥିଲା ଏବଂ କୌଣସି ପୂର୍ବପ୍ରସ୍ତୁତି ନଥିଲା ବୋଲି ଦର୍ଶାଇବା ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯେ ଅପରାଧୀ କୌଣସି ଅନୁଚିତ ଫାଇଦା ନେଇନାହିଁ କିମ୍ବା ନୃଶଂସ କିମ୍ବା ଅସ୍ଵାଭାବିକ ଉପାୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିନାହିଁ । ଏହି ପ୍ରାବଧାନରେ ବ୍ୟବହୃତ 'ଅନୁଚିତ ଫାଇଦା' ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଅର୍ଥ ହେଉଛି 'ଅସାଧୁ/ଅସଙ୍ଗତ ଫାଇଦା' ।

ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ସାତୋଟି ଆଘାତ ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ ଆଘାତ ସଂଖ୍ୟା 2 ଟି ଗୁରୁତର ପ୍ରକୃତିର ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ସାଧାରଣ ପରିସ୍ଥିତିରେ ମୃତକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟାଇବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା । ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଆଘାତ କରିବା ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରକୃତି ଅଭିଯୁକ୍ତ ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ପ୍ରମାଣିତ କରେ, କିନ୍ତୁ ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ

ସଂହିତାର ଧାରା 300 ର ବ୍ୟତିକ୍ରମ 4 ର ସୁବିଧା ନ ପାଇବା ପାଇଁ ଏପରି ଆଘାତ ପହଞ୍ଚାଇବାକୁ ନୃଶଂସ କିମ୍ବା ଅସ୍ୱାଭାବିକ ଉପାୟରେ କରାଯାଇଥିବା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆଘାତ ହେବା ପରେ ଆହାତ ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣକ ତଳେ ପଡ଼ିଯାଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ତା'ପରେ ସେ ଅସହାୟ ଅବସ୍ଥାରେ ଥିବା ସମୟରେ କୌଣସି ଆଘାତ କରାଯାଇଥିଲା ବୋଲି ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ କୌଣସି ତଥ୍ୟ-ପ୍ରମାଣ ନାହିଁ । ପ୍ରହାରଗୁଡ଼ିକ ଏଣେତେଣେ କରାଯାଇଥିଲା । ପୂର୍ବରୁ ହୋଇଥିବା ପାଟିତୁଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ କେବଳ ମୌଖିକ ଥିଲା, ଶାରୀରିକ ନୁହେଁ । ଅଭିଯୁକ୍ତ ଅପିଲକାରୀମାନେ ମୃତକଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କରିବା ପାଇଁ ସଶସ୍ତ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ଆସିଥିଲେ ବୋଲି ଅଭିଯୋଜନ ପକ୍ଷର କଥନ ନୁହେଁ । ଜମିକୁ ନେଇ ପୂର୍ବରୁ ଥିବା ବିବାଦଗୁଡ଼ିକ ଶାରୀରିକ ସଂଗ୍ରାମର ରୂପ ନେଇଥିବା ପରି ମନେହୁଏ ନାହିଁ । ଏଥିରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଜଣାପଡ଼ୁଛି ଯେ ଏକ ଆକସ୍ମିକ କଳହ ଓ ତା'ପରେ ହୋଇଥିବା ଲଢ଼େଇ ଯୋଗୁଁ କ୍ରୋଧର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ମୃତକଙ୍କୁ ଆଘାତ ପହଞ୍ଚାଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ନୃଶଂସ କିମ୍ବା ଅସ୍ୱାଭାବିକ ଉପାୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିନଥିଲେ । ସେପରି ସ୍ଥଳେ, ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 300 ର ବ୍ୟତିକ୍ରମ 4 ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ । ଏହି ମାମଲାର ତଥ୍ୟଗତ ସ୍ଥିତି *ସୁଖବୀର ସିଂହ ବନାମ ହରିୟାଣା ରାଜ୍ୟ,* [2002] 3 SCC 327 ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ସହିତ ଅନେକାଂଶରେ ସମାନ । ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କୁ ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 304 ଭାଗ I ଅଧୀନରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯିବ ଏବଂ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଥିବା 10 ବର୍ଷର କାରାଦଣ୍ଡ ଓ ଜୋରିମାନା ନ୍ୟାୟର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧନ କରିବ । ଉପରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ସୀମା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପିଲଟିକୁ ମଞ୍ଜୁର କରାଗଲା ।

ଏସ୍.କେ.ଏସ୍. ଅପିଲ ମଞ୍ଜୁର ହେଲା।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ" ।

ଭାଷାନ୍ତର :

ଅମରେଶ୍ୱର ମିଶ୍ର, ଅନୁବାଦକ,

ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।